

Boží dar - posvěcení

Hošťálková 13. 1. 2019

Písně: 441, 382, 411, 195, 560

Čtení z Písma: ev. Jana 17, 6 - 19

Text kázání: 2. Mojžíšova 31, 13; ev. Jana 17, 17 - 19

Milí bratři a sestry,

při čtení těchto textů nás nejspíš ihned napadá: „*Svatí - my a svatí?*“. Vždyť svatý je přece sám Bůh; a ovšem svaté je také všechno, co se váže pouze k němu, všechno, co patří jenom jemu. - Vše, co mu patří bezvýhradně a cele, na čem není žádného stínu čehokoli špatného. Jak bychom si mohli pomyslet na svatost my, všelijak nedostateční, chatrní, kolísající, s hříchem neustále zápasící lidé? A přece jsme povoláni, abychom byli svatí. „***Svatí buďte, neboť já Hospodin jsem svatý***“ (3.Mojž.11,44), ukládá nám Bůh. A jinde znovu: „***Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha. Tebe si Hospodin vyvolil***“ (5.Mojž.14,2).

Ano, přesně tak to náš Pán a Bůh chce, chce, aby se nám to stávalo stále více zjevným. Protože tento svět, který se mu vzdálil a odcizil potřebuje znamení (jím se máme stávat), že není sám svůj. „Svaté“ je místo, které si Hospodin vyhradil pro sebe. A on si vyhrazuje taková místa uprostřed stvoření na důkaz toho, že se svého světa nevzdal a vzdát nemíní. Toto je svaté a tamto také - je to Boží vlastní, vystupuje to na povrch jako nějaký vyčnívající kámen z dravého proudu řeky života, aby na to byli všichni upomínáni a k tomu odkazováni. A tak Bůh v tomto stvoření posvěcuje i nás za svůj zvláštní, svatý lid, za své vlastnictví. Máme být znamením, svědectvím Božího nároku - uprostřed našeho času - který nebyl nikdy odvolán.

Ale svatost - jak víme - není náš výkon. Jak bychom jí mohli dosáhnout? Snad nějakými zbožnými úkony, nebo finančními dary ve prospěch druhých, potřebných, nebo ve prospěch Božího díla? Bůh jednou poslal proroka Aggea, aby si na kněžích vyžádal odborné poučení (Ag 2,11nn): „*Je možné dotykem něčeho svatého posvětit jiné věci?*“ Dostalo se mu odpovědi: „*Ne, to možné není. Když se pokrmů dotkne něco poskvrňujícího, budou tím poskvrněny; ale dotkne-li se jich něco svatého, posvěceny nebudou.*“ Posvěcení není možné dosáhnout žádným jednotlivým, jakkoli zbožným, činem.

A ovšem svatost už vůbec není naší vlastností. To, jací jako lidé jsme, je spíše něco právě opačného. Do „svatosti“ máme velmi daleko. Vždyť se na sebe poctivě podívejme, nechtějme se vidět v lepším světle než jsme. Ani se nesrovnávejme se svými bližními, abychom se mohli ujišťovat, že jsme lepší než oni. Budeme-li se na sebe dívat právě takto, jako bychom hleděli do zrcadla spravedlivého Božího zákona, pak k tomu již nepotřebujeme nic dalšího dodávat.

Náš Pán a Bůh ale říká: „***Já Hospodin vás posvěcuji.***“ Nečekám to od vás, vím, jak to s vámi vypadá. Je to mé svrchované rozhodnutí, že vás chci posvětit. Je to rozhodnutí, které je lidským rozumem nepochopitelné; může být doloženo a vysvětleno jen odkazem k Boží lásce. „***Nikoli proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás***“ (5.Mojž.7,7). „***Pominul jsem přednější a povolal jsem tebe***“ (Iz.41,9). „***Tvůj otec byl Emorejce a tvá***

matka Chetejka... V den svého narození jsi byla pohozena na poli... Tu jsem šel kolem tebe... rozprostřel jsem na tebe svůj plášť, přikryl jsem tvou nahotu. Pak jsem ti přísahal a vešel s tebou ve smlouvu, a stala ses mou“ (Ez.16,3nn). „Jako výkupné jsem dal za tebe Egypt, Kúš a Sebu dal jsem místo tebe“ (Iz.43,3).

Mocný a starobylý Egypt, etiopskou zemi plnou zlata, Sábu proslavenou moudrostí - to všechno Hospodin mění za ten chatrný, ubohý lid, který si oblíbil. Apoštol Pavel o tom v Novém zákoně píše: „**Pohleďte, bratří, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh aby zahanbil silné; neurozené v očích světa, a opovržené Bůh vyvolil...**“ (1.Kor 1,26-28). Je to zázrak Boží milosti nad kterým můžeme my lidé jen zůstat stát v údivu, žasnout a děkovat.

Církev, Boží lid - který se skládá také z nás - je a má být v tomto světě znamením Božím, svatým místem, které má všem lidem neustále připomínat Boží nárok, nárok svrchovaného Stvořitele. - Avšak je takovým z podivuhodné a nepochopitelné Boží lásky a milosti. Hospodin posvěcuje svobodně, pouze z vlastního rozhodnutí, „**z velké lásky, již si nás zamiloval**“ (Ef 2,4). Právě v tom, že se církev sama o sobě nemá čím chlubit, je znamením Boží překvapivé milosti.

Můžeme se zde ale ptát: Jsme-li takto odkazováni na Boží milost, neznamena to, že jsme odsouzeni k trvalé nejistotě? Jakou vlastně máme záruku, že také zítra bude platit to, co platí a na co se odvoláváme dnes? Tato nejistota má svou docela praktickou podobu. Jakou vlastně máme jistotu, že církev - i ta naše, s jejími jednotlivými sbory - přečká dnešní nápor nevěry a pohanství a zůstane tu i v dalších generacích? Vždyť víra se přece nedědí. Děti věřících rodičů přece nemusí jít ve stopách svých otců a matek. Často se stává, že víru jednoduše odmítnou a vydají se jinudy - svou cestou. Víra se nedá nijak a ničím vynutit. Každá nově nastupující generace musí být znovu osobně oslovena a zaujata. Co když se to ale nepodaří?

Avšak přes tyto všechny znepokojivé otázky, které si klademe, jsme svědky toho, že Kristova církev a nakonec i naše sbory neustále dál **trvají** - přes všechnu klopýtavou nejistotu. Kolik se v nich za tu dobu vystřídalo generací! Museli se zde tedy neustále znovu a v každém pokolení, objevovat a nacházet ti, kteří Kristovo slovo vzali vážně, přijali je jako svrchovanou autoritu svého života. Kristovo Slovo, předávané jeho svědky, je ve své naléhavosti oslovilo, pozvalo k víře a oni rádi vstoupili na cestu svých otců a matek a dali tak za pravdu jejich odkazu. Bůh nepřestává mluvit ke každé generaci.

Taková je prostě Boží věrnost. V Bibli se na mnoha místech hovoří o smlouvě, kterou Bůh uzavřel se svým lidem. Zavázal je, aby byli lidem jeho; ale zavázal také sama sebe, že bude jeho Bohem. Na jeho Slovo se můžeš, můžeme spolehnout. A k jeho smlouvě patří i znamení, která člověku dal. Pochybující a všelijak nepokojný člověk smí k těmto viditelným znamením pohlédnout a ujistit se: Ano, Boží smlouva neustále trvá, a nemůže být ničím a nikým znehodnocena ani zpochybněna. Jaká jsou ta znamení?

V našem starozákonním textu je za znamení určena sobota, den odpočinku. Nemyslí se tu na den rekreace, ale na den Božího pokoje, odpočinutí od denních starostí; na den, kdy se shromažďuje Boží lid, aby vyznával a chválil svého Pána. Jindy jsou v Bibli uvedena znamení jiná. Ve 3.Mojžíšově se za znamení Boží smlouvy pokládá ustavené kněžství uprostřed lidu Božího. Ústy proroka Ezechiele označuje zase Bůh za znamení svůj dům, svatyni. Všechny tyto skutečnosti -

posvěcený den, kněžství, chrám - mají něco společného: pokaždé jde o něco viditelného, co člověk může mít před svými očima. Také Kristova církev je takovým viditelným znamením Boží smlouvy s námi.

Jistěže, můžeme proti tomu mnohé namítat - dá se na to skutečně spolehnout? Ale Bůh nám tato znamení na naší cestě dal. A Bible před námi odhaluje velikost a slávu smlouvy - spolehlivého, věrného a pravdivého Slova, které mne zavazuje i pro chvíle, kdy jsem bez nálady nebo kdy se mi nechce dělat, co je dělat dobré. Smlouva mne zavazuje i přes má okamžitá rozpoležení. Je zvláštním biblickým svědectvím, že se sám Bůh zavazuje smlouvou vůči svému lidu. A vyznávající společenství Božího lidu, které se viditelně shromažďuje k bohoslužbě, má právě v těchto viditelných projevech znamení, že Boží smlouva je neustále platná.

On, náš Bůh a Pán si přeje, abychom mu důvěřovali, abychom se na něj a jeho věrnost cele spoléhali - také v tomto novém roce. Proto vstoupil do smlouvy také s námi; proto ustanovuje i viditelná znamení této smlouvy. Je zde oddělený, sváteční den, Boží dům, kde je otevřeno a kde budou sestry a bratři zpívat oslavné písně, modlit se, vyznávat své viny, naslouchat Božímu Slovu. Ustanovuje také svatou Večeři, jako znamení nové smlouvy, zpečetěné Kristovou krví. Nemusím se tedy zmítat v nejistotě svých duchovních zkušeností a prožitků a zase vyprahlosti. Smíme vztáhnout ruku po kalichu, který se nám podává. Tak jako se nám nabízí a podává tento kalich, tak platí, že Ježíš Kristus prolil za mé - za naše hříchy svou krev, a já - a my se na to můžeme cele spolehnout.

Buď tedy sláva samému svatému Bohu, který nám dává tak spolehlivá znamení své lásky a milosti, abychom ve svých pochybnostech neklesali na mysli. Buď mu vzdán dík za to, že na tomto světě ustavil svou církev a její viditelné shromažďování jako pečeť své lásky a svého pozvání pro mnohé.

Amen.